

Masennusta

Oon siis 14 vuotias tyttö jaja mullon vähä ollu kaikenlaisia mietteitä. Rupesin viiltelee ekan kerran ku olin 12 koska mun kolme parasta kaveria jätti mut. Seiska luokalla toki tutustuin kolmeen toiseen kaveriin mutta se oli iso virhe, sillä ne rupes kiusaamaan mua. Yks niistä kiusas kaikista eniten, potki, löi, haukkui, veti hiuksista yms. rupesin sitte sen takia viiltelee viä enemmän koska halusin ”rankaista” itteä. Yks toinen niistä sitte sano mulle kuinka lihava mä olen ja kuinka paljon oon lihonnu viime kerrasta. Vähensin syömistä tosi paljon. Saatoin syödä ehkö 1-2krt päiväs jos sitäkää. Ne kolme sai mulle semmosen olon että halusin ja meinasinki tappaa itteni. Mutta sitte onneks kesäloma alko ja vedin välit näihin kolmeen henkilöön.

Tutustuin sitte kesälomall mun tän hetkiseen kolmeen parhaaseen kaveriin. Ku koulut alko olin viä samalla luokalla mun kiusaajien kanssa, joka sai mulle tosi ahdistuneen olon mutta onneks sain vaihtaa luokkaa mun parhaiden kavereiden luokalle. Hetken aikaa kaikki meni sillee ihan jees. Kerroin mun parhaille kavereille mun viiltelystä ja he onneks ottivat asian siten että ovat mun tukena. En ollu viillelly noin kuukauteen, mut sitte kaikki vaa romahti. Rupesin taas viiltelemään ja halusin tappaa itteni. Puhuin mun äidin kanssa vähän siitä miltä musta tuntuu tms mutta en kertonu itsetuhoisuudesta koska en halunnu sen huolestuvan. Äiti lupas varata ajan psykiatriselle sairaanhoitajalle. Koulu oli tosi stressaavaa enkä saanu öisin unta. Mietin tosi monta kertaa että tolloin mä teen sen. Mutta mulla ei ollut pokkaa siihen koska ajattelin että miltä mun vanhemmista ja sisaruksista tuntuu.

Onneks loma alko eikä tarvi stressata koulusta yhtää mutta silti ei mun olo parantunu paljoo yhtää. Silti on ajatuksia että haluan satuttaa itteeni kokoajan koska haluan tuntee jotain fyysistä kipua. Monesti oon täs parin päivän aikanakin miettinyt että haluan pois, ja sanonu ittelleni että tää ois mun viimeinen jouluku. Yritän silti parhaani pysyä täällä. Muistakaa kaikki että ei oo ikinö noloa puhua omista ongelmista se on vaa rohkeutta <3